

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Милорад Лончар, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА · 0478 922 154 · frmilorad@hotmail.com
ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Петар Дамњановић, ПАРОХ · 0467 613 165 · protapetar@hotmail.com

[SvTrojica.MELBOURNE](#) [СвТројицаБранズвик](#) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](#)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 5. СЕПТЕМБАР 2021. Број 105. Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 5. СЕПТЕМБАР / 23. АВГУСТ 2021. СВ. СВЕШТЕНОМУЧЕНИК ИРИНЕЈ И МУЧ. ЛУП	НЕДЕЉА 11. ПО ДУХОВИМА ГЛАС 2. Јутрење – Јеванђ: Једанаесто Вакрсно Јн. 21,15-25 Лит. Прва Кор: 9,2-12; Јев.. Мт. 18, 23-35
ЧЕТВРТАК, 9. СЕПТЕМБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ
СРЕДА, 10. СЕПТЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ УСЕКОВАЊА У 19ч
СУБОТА, 11. СЕПТЕМБАР - УСЕКОВАЊЕ	ЈУТРЕЊЕ У 9ч, ЛИТУРГИЈА У 10ч
НЕДЕЉА, 12. СЕПТЕМБАР САБОР СРВА СВЕТИТЕЉА	ЈУТРЕЊЕ У 9ч; ЛИТУРГИЈА У 10ч

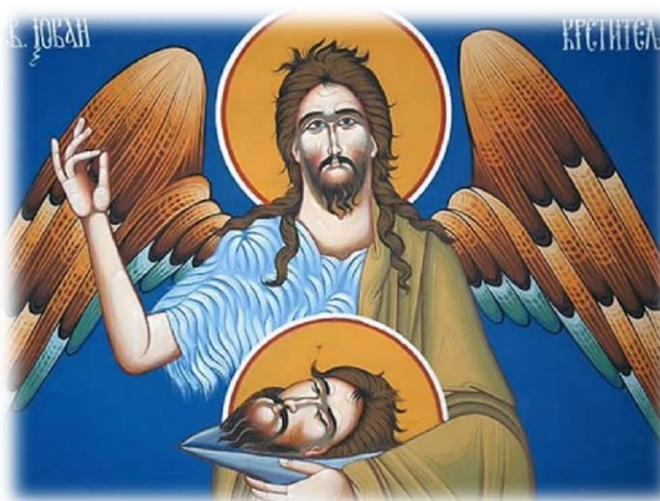
ЦРКВА ЈЕ ЗАТВОРЕНА УСЛЕД ПАНДЕМИЈСКИХ МЕРА НАМЕТНУТИМ ОД ДРЖАВЕ.

УСЕКОВАЊЕ ГЛАВЕ СВ. ЈОВАНА КРСТИТЕЉА (11. СЕПТЕМБАР)

Митрополит Амфилохије је уједном, беседећи на дан Усековања, изговорио и следеће речи: „Данас се сећамо једног од најстрашнијих дана у историји рода људског, уз подсећање да је најстрашнији дан распеће Господа нашега Исуса Христа, а иза њега исто тако страшан дан јесте управо усековање главе Светог Јована Крститеља.

Свети Јован Крститељ је највећи међу пророцима, највећи рођени од жене, како је рекао сам Господ за њега, био је претеча Христов, Његов свједок прије Његовог доласка, он је крстио Господа у ријеци Јордану и прорекао Његово страдање и распеће.

На данашњи дан, по наредби ондашњег владара Ирода, овом великим Божјем угоднику и страдалнику глава беше посјечена. Иако је Ирод имао поштовање према

Светом Јовану, чак и волио да разговара са њим, осјећајући да је он праведан човјек, као што га је и читав народ прихватио као таквога, он је на једном пиру у пијанству обећао Саломији, Иродијадиној кћерки, због њеног играња, да ће јој дати све што заиште, а она, по мајчином наговору, за-тражи главу Јована Крститеља и он заповиједи да Јовану одсеку главу и да је донесе на тајиру.

Можете замислiti какав је то страшан догађај. Посјекли су главу

Светог Јована Крститеља. Послије тога ученици Јованови су га сахарили, а његова глава се у времену појављивала на разним мјестима. Рука Светог Јована, која је крстила Господа у Јордану, и то је чудо Божије, која је ишла од Јерусалима, Палестине до Цариграда, стизала и до царскога двора рускога, на крају је предата од Марије Фјодоровне, потоње руске царице, преко Митрополит кијевског Антонија Храповицког, краљу Александру Карађорђевићу, такође мученику.“

Извор: *Сајш Мишройолије ЦП.*

ПОСЛЕ БОМБАРДОВАЊА БЕОГРАДА 1941. КРАЉ ПЕТАР ДРУГИ ПРЕНЕО је руку Св. ЈОВАНА КРСТИТЕЉА, ЧЕСТИЦУ ЧАСНОГ КРСТА И ИКОНУ МАЈКЕ БОЖЈЕ ФИЛЕРМОСЕ НА ОСТРОГ. РУКА Св. ЈОВАНА је ПОСЛЕ РАТА ПАЛА У РУКЕ УДБИ, У ЧИЈЕМ је СЕФУ СКРИВАНА до 1978. КАДА је ВРАЂЕНА ЦРКВИ. 1993. ГОДИНЕ ПРЕНЕСЕНА је у МАНАСТИР Св. ПЕТРА ЦЕТИЊСКОГ.

ПРАШТАЊЕ КАО ВЕЧНА КАТЕГОРИЈА

Прота Милорад Лончар

Најчешће појам праштања у нашој свести бива велики изазов за нас. Свако то колико и када треба да прашта, доживљава као своје ексклузивно право. Оно што нам сам Господ говори на ту тему, као да се нас лично не дотиче. На питање апостола Петра колико пута треба да праштамо, „да ли до седам пута“, Господ му мирно каже: „Не велим ћи до седам ћута, него до седамдесет и седам“ (Мк. 18,22) Другим речима, Спаситељ каже да нема граница нашем праштању. „Седамдесет и седам пута седам“ представља бесконачан број. Е, то је онда изузетна препрека за све нас. Тако, на тој муци се познају јунаци. Лако је бити јунак тамо где је битка већ завршена. Лако је попети се на подијум када је већ трка завршена, али није лако учествовати у трци и доказати се тамо где већина има падове. Колико ли смо само изговора слушали у своме окружењу? Опростио бих ја њему да је он боли човек, да ме је послушао, кад би ме послушао, да је био спреман да се људски извине итд. Ово су само неки од могућих изговора.

Горе наведене речи Спаситеља уводе нас у причу о „Царству небеском као човеку цару“, у којој је праштање основна тема. Он нам прича причу о томе како је неки човек цар почeo да се раскусурava са својим дужницима. Довели су му човека који му је дуговао десет хиљада таланата. Тумачи Светога Писма се слажу да је ово неограничена сума новаца. Е, управо због тога што сума сама по себи нема ограничења, она захтева по својој природи неограничено праштање. У том смислу човек цар прашта своме дужнику, не помињући, чак, колико то што он чини значи, колико вреди. Он своме дужнику прво говори да је сада, пошто нема да врати позајмљено, праведно да му се распрова његова породица и покуша донекле надокнадити

штета. Овај Га потом најпонизије моли да му опрости, обећавајући да ће учинити све да му врати позајмљено у блиској будућности, и човек цар, гледајући кајање овога, опрости му његов дуг.

Оно што овде треба подвући јесте чињеница да се човек цар уопште не мучи око овога праштања без граница. Не, њему је било довољно покајање овога. То је све што Бог од нас тражи. Да се показајемо, да изазовемо у себи тај осећај истинског покајања, које нас суштински мења. У том смислу можемо рећи да није био проблем у томе што овај није имао да врати 10 хиљада таланата, јер он то никако и није могао учинити, али је проблем у томе што се он уопште није трудио. Његов господар би био задовољан његовим истинским напорима да врати позајмљено, али он је време проводио у лењости, без имало труда да учини онолико колико је могао.

У овој причи „човек цар“ је Бог, Који никада од нас не очекује да учинимо више него што можемо. Ми просто нисмо у стању да вратимо Богу више него што нам је дао, и ако се трудимо и учинимо наше најбоље, Бог ће се према нама односити као према дужнику из ове приче. Ако можемо да се истински покајемо, Бог ће нас сачувати вечне тамнице. Када је у питању дужник дужника, он је лоше прошао јер његов газда није имао милости за њега. Завршио је у тамници. А 100 динара, опет према тумачима Светога Писма, у време када Христос ово говори, било је у висини тромесечног примиња. Иако је ова сума апсолутно незнатна у односу на ону од 10 хиљада таланата, она има значај када су овогемаљски аршини у питању. Међутим, човек, који је управо добио неограничен опроштај, није имао милости за свога дужника, те пошто овај није могао да му врати, завршио је у тамници. Увек кад

размишљам о границама праштања, сетим се Виктора Игоа и његових Јадника. Када је Жан Валжан украо сребрено посуђе од свога добротвора, а полиција, ухвативши га доводе га код епископа, оптужујући га да је овај покрао његово посуђе. Овај епископ, схватајући ситуацију, каже: ма не, није он украо посуђе већ сам, ја сам му то дао. Него, брате, заборавио си и ове свећњаке. Донесе му сребрене свећњаке и предаде, полиција одлази на једну страну, крадљивац на другу и све се завршава потоњим кајањем крадљивца, који наставља да живи један живот достојан человека. Да је епископ поступио према овоземаљској правди, крадљивац би иструлео у затвору, а овако је једна душа приведена Богу, опрана праштањем од стране епископа, а потом кајањем од стране крадљивца.

Поставља се, и са разлогом, питање: зашто је праштање тако тешка дисциплина? Зашто је човеку тешко да прашта? Одговор је у нашем егоистичком приступу стварима. Када судимо о другима нама је јако тешко да искључимо себе из тога. А када смо ми уменшани, када прво о себи мислимо, о ономе што осећамо, најчешће ономе другоме не дајемо потребну шансу да преживи у нашим очима. Други проблем јесте чињеница да ми мислимо да наше праштање другога ослобађа кривице. У том смислу размишљамо на следећи начин: ја бих њему опростио, али... Измишљамо услове под којима бисмо опростили, а такав став је далеко од Христове заповести, да не праштамо само „до седам пута, него до седамдесет седам пута седам“, односно да нашем праштању не сме да буде крај.

Господе и Боже наш, Спаситељ света и човека, помози нам да разумемо тајну праштања. Амин.

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН: 5. СЕПТЕМБАР

АКО СЕ КО НАНОВО НЕ РОДИ, НЕ МОЖЕ
ВИДЕТИ ЦАРСТВА БОЖЈЕГА (ЈОВ. 3, 3).

Тако рече Господ Исус Никодиму, кнезу јеврејскоме, а Никодим се чуђењем упита: како то може бити? то јест: како се може човек поново родити?

Тако се и данас многи питају: како телесан човек може постати духован? Како грешник може постати праведник?

Како благодат Божја може ући у човека и заменити умовање телесно и вољу телесну? Како Дух Свети може озарити срце човеково? Како се вода може претворити у вино? Ми знамо, да кад је Дух Божји сишао на апостоле, апостоли су постали другим људима, новим, поново рођеним. И знамо из хиљаде примера, како су људи телесних мисли и телесног живота постали људима духовним, препорођеним. Ми знамо, дакле, да је то бивало и данас бива под дејством благодати Бога Духа Светога. Нимало нам није нужно питати: како то бива? Довољно је што знамо, да то бива, и да се трудимо, да се то збуде и са нама самима. Јер благодат Духа свакоме се даје, ко је тражи и ко се припремио, да је може примити.

Нема тежег посла него објашњавати духовне ствари људима који само телесно мисле и суде. Св. Златоуст вели: „Душа предана страстима не може постићи ништа велико и благородно, јер страда од тешког слепила као очи помрачене течењем гноја“. Обично се људи најтеснији распитују о највећим тајнама божанским. Не распитују они о томе, да би сазнали пут свога спасења, него да би збунили верне,

и исмејали веру, и оправдали свој грешни и страсни живот. Немоћни да се дигну на први степен небесних лествица, они маштају о последњем степену. Када вас, браћо, такви питају о предубоким тајнама препорођаја душе и царства небеског, упутите их прво да испуне десет основних заповести Божјих. Ако то учине, онда ће им се отворити душа за схватање тајни божанских и то утолико уколико је то схватање нужно за њихово очишћење од греха и страсти и за вечно спасење.

О Господе Исусе Христе, преблиги и свемудри Учителю наш, помози нам умом разумети и срцем усвојити онолико од мудрости Твоје, колико нам је потребно за спасење наше. Помози нам уздржати се од излишног љубопитства. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. владика Николај

HUMBLE SUBMISSION

DO WE THINK OURSELVES WISER
THAN THE CHURCH?

Photo: Fisher Pond on Vashon Island

In an age of unbelief it can be a struggle to submit to the laws of the Church. When the society around us regards the Church's laws and traditions unfavourably, we can easily give in to thinking the same thing, and disregard the canons and statutes of the Church of Christ. If our work associates and friends, or even family members, think our adherence to the periods of fasting is extreme, we can find ourselves giving in to peer pressure, just as children are known to do. If our taking time

out from work to attend special feast day services is criticized by co-workers as being excessive, do we decline to ask for the day off for the next feast day?

If we allow ourselves to choose the traditions and societal structures of those around us, in preference to the Church's traditions, canons and laws, we will soon find ourselves betraying our Christian faith. Christianity was not meant to be easy, but is by nature compared to doing battle. If we desire the easy comforts and pleasures of this world, we will eventually lose the battle, and we will perish. If we prefer the laws of this world over the laws of the Church, in the end we will have lost that which is most essential and eternal in value.

In times of turmoil and earthly hardship we will find we have not built up the spiritual strength and fortitude to stand strong against the winds of destruction that lay hold our lives, and we will have lost the battle. Submitting to mere human traditions and authority, we will find that a thief will have taken the very treasure that is the Kingdom of God, and we will be left by the wayside, the Gates of Heaven having been closed to us.

If we revile the laws of the Church we will have reviled Christ Himself, Who is the Head of the Church. This is true because the laws of the Church were given by the Holy Spirit through the Apostles, and are therefore not simply the traditions of man. Let us not think we are great teachers of our own souls, but let us humbly call out together with the wise thief, Remember me, O Lord, in Thy kingdom!

With love in Christ,
Abbot Tryphon

HAIL, O MOTHER OF GOD AND VIRGIN
MARY, FULL OF GRACE, THE LORD IS
WITH THEE; BLESSED ART THOU
AMONGST WOMEN AND BLESSED IS THE
FRUIT OF THY WOMB, FOR THOU HAST
BORNE THE SAVIOUR OF OUR SOULS.

ДА ЛИ ТРЕБА ДА СЕ ВАКЦИНИШЕМ

А шта би човек у мору разних информација могао некоме да каже? Да сам лекар, можда бих и могао понешто рећи. Овако, није то у домену моје стручности и знања. Али, оно што са сигурношћу сваки верник може да каже, јесте чињеница да нам је Бог дао слободу да одлучујемо о стварима које се тичу нас, бризи о телу и бризи о души. Та слобода, која од Бога долази као највећи дар Творца створењу, није дар од овога света. Тада нас разликује од животињског и биљног света. Користећи се слободом, од Бога добијеном, ми одлучујемо да следимо Пут, који је Христос, Истину, која је Христос и Живот, који је Христос. Правилним кориштењем слободе ми остварујемо заједништво са Богом. Ако, пак, изгубимо слободу, ако нам држава или било која друга овоземаљска институција, одузме слободу и, против наше воље, одлучује о нашем телу, ми престајемо да будемо слободни људи. Своде нас од словесних у бесловесна бића.

Сећамо се сцена из робовла-ничког периода, ланаца у које су господари везали своје слуге, најчешће афричке црнце. Поставља се питање о томе која је разлика између оних челичних ланаца, којима су некада робовласници везали црнце од ових, за физичке очи невидљивих ланаца, који нам се нуде да их прихватимо или силом или милом. Нажалост, не постоји разлика, јер је везивање људи и у видљиве и у невидљиве ланце и даље само везивање људи односно њихово лишавање слободе.

Аустралија је почела да подсећа на један велики тор, у коме вође овога народа желе да преузму одговорност за здравље становника тога тора, словесних оваца, да им ставе до знање да нема ништа од словесности њихове, већ да је време да прихвате бесловесност.

Они овај чудан пројекат раде тако што не исказују увек своје намере до краја, већ лагано стежу омчу, уценују, деле народ на добре и лоше, послушне и непослушне, оне којима се обећава слобода ако се вакцинишу итд.

Ове својеврсне уцене не би нас много ни забрињавале да оне не за-диру у темеље овога друштва, да не изазивају подозривост једних про-тив других, попреке погледе, за случај да имамо различита миш-љења исл., претње онима који не жеље да се вакцинишу итд. Завади па владај, говорио је наш мудри на-род.

Рекли су свети Божји људи да је „пут до пакла попложен добрым на-мерама“. Тако, могли бисмо рећи да ови који нас воде могу да имају и добре намере, али то не значи да су у праву да својим ставовима деле народ и изазивају сукобе у њиховима душама и њиховим срцима. Надајмо се да оваквим ста-вовима неће довести до тога да људи прогоне једни друге из своје средине, као што су некада прогонили губавце.

**КОГА ЈЕ ЈОШ БРИГА КО ПИЈЕ
КАКАВ ЛЕК, КО ПРИМА ИЛИ НЕ ПРИМА
И КОЛУ ВАКЦИНУ, КО ИДЕ КОД
ДОКТОРА, А КО СЕ ЛЕЧИ САМ.
ХОЋЕМО ЛИ САЧУВАТИ СЛОБОДУ, ТАЈ
ДАР НЕПРОЛАЗНЕ ВРЕДНОСТИ, А
САМИМ ТИМ И НАШУ ХУМАНОСТ,
ИЛИ ЂЕМО ПРЕСТАТИ ДА СЛОВИМО
КАО БОГОЛИКА БИЋА?
ТО ЈЕ ОСНОВНО ПИТАЊЕ.**

Нажалост, Црква, по природи своје мисије на овом свету, није и не може бити у позицији да заузме коначан став о томе да ли треба да се неко вакцинише или не. У том смислу, ни један свештеник није у могућности да дели савете у једном или другом погледу. Оно што ја као свештеник могу да чиним јесте да се борим да они који пред-воде овај народ не могу и не тре-бају да га претворе у обично бесло-весно робље. Нико нема права, ни по Богу ни по људима, да приси-љава људе да се понашају на

одређен начин. Ако неко од наших парохијана треба савет када је ме-дицина у питању, има свога лекара, који најбоље познаје његово здравље, па нека се са њим саве-тује, ако му треба савет духовне природе, има свога свештеника са ким може да разговара на духовну тему.

(o. Mi)

РАСУЂИВАЊЕ

Тајанствена сила крста, ма ко-лико да је необјашњива истината је и беспорна. Још св. Златоуст го-вори о обичају свога времена, да се ставља знак крста „на царску ди-адему, на украс војника, на чланове тела, и то: на главу, прса, и срце, а исто тако на жртвенике и на постелье. Ако је нужно, вели он, и-загнати демоне, ми употребљујемо крст, а исто тако он помаже за исцелење болести.“ Св. Бенедикт осенио је крсним знаком стакло, у коме је био отров, и стакло је прсло као од удара камена. Св. Јулијан прекрстio је поднету му чашу с отровом, и испио отров не осе-тивши никакве муке у телу своме. Св. мученица Василиса Никоми-дијска оградила је себе крсним знаком, стала посред пламена и остала неповређена. Св. муч. Авдон и Сенис прекрстише се, када љуте зверове на њих пустише, и зверови посташе ненасртљиви и кротки као јагањци. Против вели-ких искушења демонских крсно знамење било је најсилније оружје у древних подвигника, као што је и данас. Најгрознија страшилишта ђаволска расејавала су се у ништа као дим, само кад би се човек пре-крстio. Тако је благоволео сам Господ Исус Христос, да негдаш-њем знаку злочина и срама, крсту, да после Свога Распећа на крсном дрвету свепобедну силу и моћ.

(Пролог)

„ЧУВАЈМО СЕ ОД НЕЉУДИ,
АЛИ СЕ ЈОШ ВИШЕ ЧУВАЈМО
ДА И МИ НЕ ПОСТАНЕМО НЕЉУДИ.“
ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ